

gen for, at dette kan skee, er at Kommunen ifølge Lovgivningen er sat i Besiddelse af de Midler, som ere fornødne for, at Borgerne eller den Kommunalbestyrelse, som repræsenterer dem, kunde komme til at skride ind, for at forhindre de Handlinger, hvorved Skaden er opstaaet, og hvoraf altsaa ogsaa deres Erstatningsforpligtelse skulde have sin Oprindelse. Kommunalbestyrelsen maatte i saa Fald være istand til at have en Indvirkning paa Politidirektionen, og være berettiget til at kalde de Borgere til Bistand, som den maatte finde fornødne dertil, altsaa kunne paalægge dem Alle at indfinde sig for at bidrage Deres til at standse Tumulten. Det er imidlertid Noget, som slet ikke finder Sted med Hensyn til vore Kommuner. De vilde staae aldeles værgeløse ligeoverfor slige tumultuariske Optrin, og alligevel vil man paalægge dem Ansvar for, hvad der skeer, og paalægge dem at udrede de Summer, som der maatte blive Spørgsmaal om. Den ærede Forslagsstiller har fremstillet, hvorledes Forholdet i Virkeligheden stiller sig; men der er mange Punkter, hvori jeg ikke kan dele hans Ansuelser. I eet Punkt maa jeg dog give ham fuldkommen Ret, nemlig i, at Politiet er den Myndighed, som skal sørge for, at Optrin som de omhandlede ikke finde Sted. Foruden de egentlige Politikkræfter, som ganske vist mange Gange ere særdeles svage, er der ogsaa, vel at mærke, ikke Indbegrebet af Kommunernes Beboere, af Kjøbstadens Borgere, men Politikorpsen, og det er ganske vist Politimesterens Sag, naar han troer, at Tumulten udvikler sig saaledes, at han behøver Bistand fra Politikorpsen, da at kalde dette til Hjælp. Det vil beroe paa hans Konduite, hans Die for, hvad der er at gjøre, om han handler betimeligt og rigtigt, om han, naar Diebliffet er der og Trangen er tilføede, kalder det til Hjælp. Men Kommunalbestyrelsen har Intet dermed at gjøre, og medens saaledes den af Staten beskikkede Embedsmand under Afbenyttelsen af de Kræfter, der ere stillede til hans Raadighed, er den, der handler, og paa hvem Ansvarret maatte falde, dersom han tilføede det, der paalaa ham, vil man dog gjøre den aldeles uafhængige Kommune til den, af hvis Indvaaneres Midler der skal udredes Erstat-

ning for den Skade, som den ikke har været istand til at forebygge uden gennem det organiserede Politikorps, som er stillet til Politiets Raadighed. Jeg kan ikke let forestille mig noget mere Ubilligt, noget mere Uretfærdigt end at ville paalægge en Landkommune eller en Kjøbstads Beboere Forpligtelse til at udrede Pengeerstatning for Tab, som ere paaførte ved Handlinger, som de slet ikke have kunnet forebygge. Man vil sige: Jo, Kommunen kan sætte sig i Bevægelse paa egen Haand, ukalbet møde for at forebygge Skaden. Men ogsaa der tør jeg henstille til det høitærede Things Overveelse, hvorledes — naar vi ville holde os til Forholdet, som det virkelig vil blive — det vilde komme til at see ud, naar Borgerne uden Hjemmel i Lovgivningen, uden Forpligtelse til at møde, stillede sig i Kamp med dem, som gavede sig af med Tumulter, og kun paa den Maade kunde frigjøre sig for en — jeg gjentager det — saa ubillig Forpligtelse. Jeg troer, at de, der skulde modarbejde Tumulterne, derved netop vilde komme i den Stilling, som den ærede Forslagsstiller antydede, ibet han udfastede et Billede af de virkelige Forhold. Det vilde let komme til at see ud, som om de skjulte sig i Mængden — jeg troer ikke, der er Mange, som vilde gjøre det; men den ærede Forslagsstiller forudsatte dog, at deres Antal ikke vilde blive ringe, som vilde finde en Moro, en Forsvælgelse i at være Tilskuere derved, og netop den Maade, hvorpaa de søgte at gjøre Begyndelsen til at standse Tumulten, vilde altsaa paa den anden Maade komme til at gaae ud over dem. Saalænge Politiforholdene hos os ere ordnede, som de ere, saalænge det er en af Staten beskikket Embedsmand, med hvis Virksomhed Kommunalbestyrelsen ikke har noget at gjøre, der staaer i Spidsen for Politimagten, saalænge kan jeg slet ikke sætte mig ind i den Forestilling, hvorefter Kommunerne skulde være pligtige til at udrede Erstatning.

Den ærede Rigsdagsmand sagde: Dette Forhold var Noget, Regjeringen burde have sørget for at ordne, den burde blot have gjen-nemført de Principer, som allerede ligger i Lov-givningen, fulgt det Spor, som allerede findes der, ibet der i et enkelt Tilfælde efter en gammel